

θαρίζει τὰ σκέυη του, καὶ κάμνει σάκκους καὶ λωρία, ἀναγκαιότατα εἰς τὰς χρείας του. Καὶ ὅμως ὀλίγοι, ὀλίγιστοι εἶναι οἱ ἐνθυμούμενοι καὶ εὐγνωμονοῦντες τὸν Θεὸν ὅσας μεταχειρίζονται τὰ δερμάτινα ταῦτα σκέυη.

ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΑΓΑΠΑΝ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ.

1. ὦ, πρέπει τὴν μητέρα
Νὰ ἀγαπῶ θερμῶς
Ἐκ νηπιότητός μου
Μ' ἡγάπα τρυφερῶς.
Καὶ ὅλ' ἂν ἐρευνήσω
Τὰ πέρατα τῆς γῆς,
Δὲν δύναμαι νὰ εὖρω
Ἀγάπην ὡς αὐτῆς.
2. Ὅποτε ἤμην βρέφος
Ἀδύνατον ἐγὼ,
Μ' ἐθάστα εἰς τὸ στήθος
Διὰ ν' ἀναπαυθῶ.
Φροντίδα οὐδεμίαν
Ἦ κόπον δι' ἐμέ,
Οὐδ' αὐταπαρησίαν
Ἐφείδετό ποτε.
3. Καὶ νῦν ὅποια λύπη
Μοῦ θλίβει τὴν ψυχὴν,
Οὐδέποτε ἀναφέρω
Ματαίως εἰς αὐτήν.
Εἰς ὅλους μου τοὺς κόπους
Τί μὲ παρηγορεῖ;
Ἦ ὅψις τῆς μητρός μου
Κ' ἡ τρυφερὰ φωνή.

4. Τὴν τῆς μητρός ἀγάπην
Ἄν καὶ ἐν ὄσῳ ζω
Ἀρκοῦντως ν' ἀνταμείψω
Ποτὲ δὲν ἐμπορῶ.
Θέλω τὴν περιβάλλει
Μ' ἀνελλιπῇ χαρὰν,
Θέλω τὴν τὴν ὑπακούει
Καὶ θέλω τὴν τιμᾶ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΒΟΥΤΥΚΤΡΕΙΑΙ.

Εἰς μέρος τι τῆς Αὐστραλίας αἱ γυναῖκες εἶναι τόσον περιφρόνησι κολυμβηταὶ καὶ καταδύται ὥστε ὁμοιάζουσι πρὸς ἀμφίβια.

Τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι δύνανται ὅχι μόνον νὰ κολυμβοῦν καὶ νὰ βουτοῦν καλῶς, ἀλλὰ καὶ νὰ μένουν ὑπὸ τὰ ὕδατα ὅσην ὥραν θέλουν καὶ νὰ συλλαμβάνουν διὰ τῶν χειρῶν ὀφάρια, ἐκ τῶν ὁποίων κυρίως τρέφονται αἱ οἰκογένειαι τῶν.

Ἄλλοις, λέγει περιηγητῆς τις, αἱ γυναῖκες αὗται φαίνονται περιπλέουσai ὡς νῆρσαι (πάππαι) τὴν παραλίαν, συγχάκις θέτουσαι τὴν κεφαλὴν των ὑπὸ τὸ ὕδωρ, καὶ κυττάζουσαι ἵνα ἴδωσι κανένα ἰχθυὸν· εὐθὺς δὲ ἀφοῦ παρατηρήσουν τοιοῦτον, καταδύουν ὡς βολίς καὶ συλλαμβάνουσαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς ῥάχews, ἀνέρχονται καὶ παραδίδουσιν αὐτὸν εἰς τὰς συντροφούς των. Τὰ θαλάσσια φυτὰ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα γέμουςιν αἱ παραλῖαι ἐκεῖναι, καὶ τὰ ὁποῖα ἀνέρχονται ὑπεράνω τοῦ ὕδατος, δὲν τὰς ἐμποδίζουσι ποσῶς· διότι εἶναι τόσον ἐπιτήδειαι, ὥστε παραμερίζουσι τοὺς κλώνας των εὐκολώτατα.

ΨΕΥΔΗΣ ΕΙΡΗΝΗ.

Σπουδαστὴς τις τῆς Θεολογίας ἐπισκέφη ποτε νεάνιδα, ἥτις εἶχεν ἀρχίσει ν' ἀναλαμβάνη ἀπὸ ἐπικίνδυνον ἀσθένειαν. Ἡ νεάνις αὕτη, ἂν καὶ ἦτο εἰσέτι λίαν ἀδύνατος, εὗρισκε μ' ὅλον τοῦτο μεγάλην εὐχαρίστησιν, ὡς συνήθως συμβαίνει, εἰς τὸ νὰ διηγῇται τὰ ὅσα κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας τῆς ὑπέφερε, λέγουσα πρὸς τοῦτους ὅτι εἰς τοσοῦτον κίνδυνον ἔφθασεν ὥστε ἀπελπισθεῖσα ἐκάλεσε τοὺς παρὰ τὴν κλίνην διειρομένους γονεῖς τῆς, ἵνα εἴπῃ εἰς αὐτοὺς τὸ τελευταῖον «χαίρετε!»

—Εἶναι πολλὸ σπάνιον καὶ πολύτιμον ἐνταῦθα, εἶπεν ὁ σπουδαστής, τὸ νὰ ἴδῃ τις ἄνθρωπον, προσεγγίσαντα τόσον πολλὸ εἰς τὸν θάνατον. Εἰπέ μοι, παρακαλῶ, τί ἡσθάνθης ὅταν εὗρέθης εἰς τὸ κατῶφλοιον τῆς αἰωνιότητος;

—Ἦμην ἡσυχος.